

PROVINCIE DRENTHE	
No.:	
Ingek.:	05 APR. 2019
TEAM:	
TE BEH. DOOR:	
DWS:	G.AFD.:

Emmen, 4 april 2019.

Onderwerp: beroep op de Wet openbaarheid van bestuur (Wob).

Aan het college van Gedeputeerde Staten van Drenthe,
Westerbrink 1,
Postbus 122,
9400 AC Assen.

Geacht college,

Mede onder verwijzing naar de pagina's 142 tot en met 154 van het boek 'Slagkracht, het verhaal van Jacques Tichelaar' (u weet wel, de gesneefde commissaris van de koning in het gewest Drenthe), bericht ik u het volgende.

In zijn biografie (of is het een onversneden hagiografie?) verklaart Tichelaar, die als een gewiekste politieke kloek op het voor mij geniepige dossier Eurochamp zat en van de toenmalige gedeputeerden in het college kennelijk toestemming had om geheel naar eigen goeddunken de duistere kwestie in z'n eentje af te handelen, dat hij na gesprekken met toenmalig CDA-minister Donner over de door VVD-gedeputeerde Klip verplicht in te dienen dienstmobilele telefoongegevens over de periode 10 november 2008 tot en met 27 november 2008, dat hij (Tichelaar) op grond van privacybescherming de gegevens van Klip na zeer beperkte inzage door de provinciale onderzoekscommissie, subiet heeft vernietigd.

Die ambtshalve daad van CdK Tichelaar is te kenschetsen als het vernietigen van bewijsmateriaal, dat immers aantoonde dat Klip over de gehele maand november 2008 een paar honderd keer met mij telefonisch contact heeft gehad. En in die vele gesprekken en sms-berichten ging het met name in de periode 19 november 2008 tot en met 25 november 2008 - passend binnen de onderzoeksperiode van provinciale parlementaire enquetecommissie- uitsluitend over het toen nog strikt geheime rapport van Deloitte inzake Eurochamp, hetgeen Klip tijdens haar verhoor onder ede op 16 juni 2009 glashard ontkende. Met andere woorden: Klip was om haar moverende politieke redenen tussen 19 november 2008 en 25 november 2008 voor mij als journalist van Dagblad van het Noorden bron van publicabele informatie.

In 'Slagkracht' laat Tichelaar voorts weten dat het achteraf bezien beter ware geweest met De Kleine te schikken, zoals zijn werkgever NDC Mediagroep dat heeft gedaan. Daarmee geeft hij in een spaarzaam moment van oprechtheid aan dat ik in de voorbije en voor ons gezin materieel moeizame jaren, aan de goede kant van de Eurochamp-geschiedenis sta.

Niettemin twee kanttekeningen bij het bovenstaande.

Ik heb meerdere malen bij de provincie Drenthe erop aangedrongen de ons verdeeld houdende kwestie (het staat sinds 2011 rechtens vast dat VVD-gedeputeerde Klip mij ambtshalve verzocht heeft mee te werken aan het KPMG-onderzoek; dat heb ik vervolgens gedaan onder het zegel van vertrouwelijkheid: wat niet verder verteld, openbaar wordt gemaakt. Daarna ben ik zonder mijn voorafgaande toestemming op stiekeme wijze en in flagrante strijd met de afgesproken

vertrouwelijkheid herhaaldelijk als informant opgevoerd in het rapport van KPMG waardoor er ongewild arbeidsrechtelijke problemen ontstonden met mijn werkgever, de NDC Mediagroep), in der minne te regelen. Dat is door diezelfde Tichelaar als toenmalig CdK botweg geweigerd.

Ik heb juist niet geschikt met de NDC Mediagroep. De kantonrechter heeft in september 2009 op verzoek van werkgever NDC Mediagroep de arbeidsovereenkomst ontbonden en heeft daar toen en geheel tegen de zin van de NDC Mediagroep in een prijskaartje aan verbonden.

Eind 2011 heeft NDC Mediagroep bij de kantonrechter in Emmen geprobeerd het uitgekeerde geldbedrag terug te vorderen vanwege de veronderstelling dat ik in augustus 2009 ter zitting bedrog had gepleegd. Als bewijs voor die aannahme verwees NDC Mediagroep naar het vonnis van de rechtbank Assen, sector civiel in juni 2011 en waarin ik door de dienstdoende rechter in een smerige nabrander zonder rechtskracht werd weggezet als leugenaar.

In de krap bemeten rechtszaal heeft de kantonrechter toen in juridische zin NDC Mediagroep alle hoeken van het statige pand laten zien en stelde de magistraat onomwonden dat ik in 2009 **geen** bedrog heb gepleegd en hekelde hij in ferme bewoordingen de boosaardige redenering ten overvloede (obiter dictum) van zijn collega van de rechtbank in Assen; een unicum in de Nederlandse rechtsgeschiedenis.

In zijn biografie stelt Tichelaar, die trouwens geen lid was van de onafhankelijke onderzoekscommissie, dat de VVD-voorzitter van de provinciale onderzoekscommissie (wijlen Leo Bomhof) en de griffier (Inge Rozema) de dienstmobiele telefoongegevens van Klip en in het bijzijn van de CdK vluchtig hebben ingezien.

In april van dit jaar heeft de vice-voorzitter van de onderzoekscommissie, de PvdA'er Herman Beerda, tegenover mij verklaard dat ook hij kennis had van de vele telefonische contacten tussen Klip en mij. Puttend uit zijn herinnering verklaarde Beerda dat die tientallen conversaties van Klip met mij met de kleur geel van naderend politieke onheil waren gemarkeerd.

Geacht college, de overige leden van de provinciale onderzoekscommissie is al die informatie door hun voorzitter bewust onthouden, al dan niet in samenspraak met Tichelaar. Hadden die leden er daarentegen wel kennis van genomen, dan had het verhoor onder ede van Klip en nota bene afgenomen door de VVD-voorzitter van de onderzoekscommissie Eurochamp en dus partijgenoot van Klip wis en waarachtig deze uitkomst gehad: de meinedige Klip had op diezelfde dag van verhoor (16 juni 2009) haar politieke biezen moeten pakken.

Uit de in 2017 ten langen leste ten dele vrijgekomen documenten Eurochamp blijkt dat provinciaal ambtenaar Lammert Elema in ieder geval nog tot 2012 de archiefbeschikking had over de dienstmobiele telefoongegevens van Klip over de periode 10 november 2008 tot en met 27 november 2008. Zie daartoe deel 8, blokje 167.

Bij een eerdere beantwoording van een door mij gedaan Wob-verzoek haalde Tichelaar de oude politieke truc van vergeten uit de doos: hij wist niet meer wanneer de dienstmobiele telefoongegevens van Klip en in wiens opdracht door de shredder zijn gehaald. Mijn spijkerharde conclusie van de puzzel: Tichelaar heeft de dienstmobiele telefoongegevens van Klip pas vernietigd nadat ik via de Wob om openbaarmaking daarvan heb verzocht.

Ruim nadien en bij een wederom nieuw Wob-verzoek mijnerzijds over openbaarmaking van de dienstmobiele telefoongegevens van Klip, verklaarde een provinciaal ambtenaar met hondstrouwe ogen tijdens een zitting van de Commissie rechtsbescherming plots dat het uitsluitend de provinciaal provider Vodafone is geweest die in 2009 morrend de dienstmobiele telefoongegevens van Klip ter beschikking stelde onder voorwaarde van directe vernietiging na gebruik door de provinciale onderzoekscommissie. De leden van de Commissie rechtsbescherming geloofden deze en van politiek hogerhand ingefluisterde lariekoek en concludeerden in het advies aan uw college dat mijn Wob-verzoek terecht was afgewezen.

Geacht college, in het kader van de Wob verzoek ik u thans mij als belanghebbende en benadeelde alle gegevens van toenmalig CdK Tichelaar omtrent zijn ambtshalve conversatie(s) met voormalig minister Donner over de verplichte indiening van de dienstmobiele telefoongegevens van toenmalig VVD-gedeputeerde Klip, aan mij openbaar te maken. Vanzelfsprekend horen daar ook de antwoorden/advies van Donner bij.

Voorts, en in het kader van diezelfde Wob, verzoek ik u de verslaglegging van de provinciale onderzoekscommissie Eurochamp inzake de verhoren met gesloten deuren in het voorjaar van 2009 aan mij openbaar te maken. Dan gaat het mij niet om de gehoorde ambtenaren, maar uitsluitend om de politieke gezagsdragers en een toenmalig lid van Provinciale Staten.

Van hen heb ik geen rugnummers, wel namen:

Het betreft de voormalige gedeputeerden Tanja Klip (VVD), Anneke Haarsma (PvdA), Rob Bats (VVD), Rein Munniksma (PvdA) en voormalig CDA-statenlid en fractievoorzitter Henk Klaver.

Allen hebben in het verleden in meer of minder mate in diverse media te kennen gegeven geen bezwaar te hebben tegen vrijgave van de betreffende verslaglegging en die opstelling voorkomt voor mij een wederom heilloze gang naar de adviserende Commissie rechtsbescherming: een slaafse treiter commissie die in de afgelopen jaren bij kille voortdoring heeft aangetoond geen oog te hebben voor mijn gerechtvaardigde belangen en naadloos past in dit spreekwoordelijke doosje: wiens brood men eet diens woord men spreekt.

Die empirische vaststelling betekent logischerwijs dat ik geen voet meer zet op de vervuilde stoep van de Commissie rechtsbescherming die louter in naam onafhankelijk is, maar in de praktijk van Eurochamp stelselmatig heeft gefunctioneerd als verlengstuk van Tichelaar, die met alle hem ter dienst staande machtsmiddelen en al dan niet legitiem, wilde voorkomen dat het trammelant college van Gedeputeerde Staten uit 2009 ten val zou komen. Zie daartoe zijn biografie 'Slagkracht, het verhaal van Jacques Tichelaar'; een miserabel werkstuk over een verwaande kwast uit de politiek malafide gelederen van de PvdA.

Oef, ik heb gezegd.

In afwachting van uw antwoord, teken ik,

